

BOSZORKÁNYSZOMBAT

Az augusztusi meleg beszökött a lakásba. A falakból napok óta áradt a hőség.

Líz felállt az ágyról, nedves törölközőt tekert a nyakába, ránézett a faliórára, egy óra negyvennyolc percet mutatott. Ma éjjel sem fogok aludni, gondolta, majd az erkélyre ment és rágyújtott.

A lakótelep udvara üres volt. Csak néhány bagoly tudatta ébrenlétét monoton, idegvesztítő sikoltozásával. A nő végignézett a szemközt fekvő házakon. Néhány ablakban pislákolts némi fény, akadt, ahol a televízió képernyője festette színesre az üveget. Más sem alszik, állapította meg, és visszament a szobába.

A nedves törölköző és a maximumra tekert légkondicionáló enyhítette a forróságot, de aludni még mindig nem tudott. A szekrényhez lépett, lenge nadrágot és pólót vett ki belőle, felöltözött, kiment az utcára.

A városban éjfélkor lekapcsolják a közvilágítást. Takarékoskodnak az árammal. Líz rutinosan került ki az útjába kerülő gödröket és a járdára lehajló bokrok ágait. Egy-egy kapualjban halálra rémítették a kutyák. Veszett ugatással jelezték gazdájuknak, hogy valaki elhaladt a kerítés előtt. Nem voltak hozzászokva az éjszakai sétálókhoz. A nő sokkal elviselhetőbbnek érezte a meleget, megkönnyebbülve járta a lakásához közeli utcákat. Mészire nem ment, mert kissé tartott attól, hogy összetalálkozik néhány részeg fiatalal, akik épp diszkóból tartanak hazafelé. Ilyenkor, szombatonként gyakran hallani, ahogy énekelve térnek haza a szomszédos lakásokba. Nem szerette őket, hangosak voltak, és felverték a lépcsőház lakóit.

Miközben egymás után szívta a cigarettákat, eszébe jutott, hogy fiatal korában ilyenkor szeretett a leginkább csavarogni. Hol biciklivel indult el a közeli tóhoz, hol pedig gyalog járta céltalanul az utakat.

Közben egy útkereszteződéshez ért. Szemben vele a városvégi mező, jobb és bal oldalán a panelházak sokasága felé vezetett az út. Egyenesen szerette volna folytatni az útját, megkerülve a kerteket, hogy visszatérjen otthonába. Háta mögül zajt hallott. Az egyre erősödő hang valaki vagy valami közeledtét jelezte. Líz nem tudta eldönteni, hogy autó-e vagy szekér, amíg meg nem hallotta a lódobogást.

– A mezővégi cigányok lehetnek – gondolta, és a bokrok közé húzódott.
– Jobb, ha nem látnak meg.

A szekér egyre gyorsabban közeledett. A fényhiány miatt nem tudta megállapítani, ki ül a bakon. A bokrok ágai szúrták a testét. Lélegzetét visszafojtva várta, hogy elmenjenek.

– Hó! – kiáltotta egy hang. – Álljatok meg!

A szekér megállt az út közepén. Két sötét alak szállt le róla, földig érő, hosszú ruhában. Egyikőjük a lovak elé ment, és megemelte a rudat, a lovak hátrálni kezdtek. Egy méternyit mehetek így, amikor a másik megszólalt.

– Itt jó lesz.

Mindketten a szekér végéhez mentek, majd ásót vettek elő, és ásni kezdtek. Líz nem mozdult, lélegzetét visszafojtva várt. Régebben sokat olvasott különböző mágikus szertartásokról, amelyeket az útkeresztződésben végeztek a boszorkányok, vagy, akik szövetséget akartak kötni az ördöggel. Csak erre tudott gondolni, gyomra görcsbe rándult, megdermedve figyelte az eseményeket.

A két sötét alak egyre mélyebbre ásott. Folyamatosan motyogtak valamit, amit a lány nem értett.

Az egyik alak a szekér végéhez ment, nagy nejlonszerű anyagot terített a földre. Sarkait kövekkel rögzítette, majd a másik segítségére indult. Kiemeltek a földből valamit. A sötét miatt Líz nem tudta kivenni, pontosan mi az, de olybá tűnt, hogy egy összekötözött emberi test. Rémület fogta el, és csak azért imádkozott, hogy észre ne vegyék.

A két alak a szétterített ponyvára tette azt a valamit, begöngyölte, majd óvatosan a szekérra rakta. Egyikőjük kaszát vett le a szekérről, majd Líz felé indult. A lány egyre mélyebben húzódott a bokorba, érezte, ahogy teste remegni kezd. A sötét alak megállt, és az útszéli fűvet kezdte el csapdosni a szerszámmal. Néhány pillanat alatt jókora területet szabadított meg a magas gaztól. A másik ez idő alatt gereblyét hozott, és összeszedte, amit az első lekaszált. A gödröt betemették, a szerszámokat a levágott fű tetejére dobva felpattantak a bakra, a mező felé vették az irányt.

Líz megkönnyebbülten mászott ki az ágak közül. Nem vették észre. Gyors léptekkel, szinte futva tért haza a lakásába. A bejárati ajtót kétszer is ellenőrizte, hogy zárva van-e. Hajnali fél négy volt. Kávét főzött, elszívta maradék cigarettáját. Közben elővette az összes könyvét, amiben szó volt az útkeresztződésről és a mágjáról. Az ágyra pakolta, tanulmányozni kezdte őket. Reggel nyolc óra lehetett, mire elaludt.

A bejárati ajtó csengője ébresztette fel, a szomszéd ment át kölcsönkérni néhány hagymát. Miután bezárta az ajtót, ismét az órára nézett, késő délután volt. Cigarettáért nyúlt, de eszébe jutott, hogy az még hajnalban elfogyott. Felöltözött, és lesétált a közeli boltba.

A kereszteződésnél járva az utat figyelte. A kellős közepén frissen ásott föld emlékeztetett az éjszaka történtekeire. A boltba érve két doboz cigarettát kért, de az eladó csak bámult rá. Még egyszer elmondta, hogy két dobozzal kér, erre az eladó erősen artikulálva, szinte Líz szájába rágva mondta:

– Nem hallom, mit mond. Vegye le, kérem, a polcról.

Líz értetlenkedve nézett rá, majd a polchoz lépett, elvette az árut.

Amikor kilépett a boltból, elővette telefonját, és bekapcsolta rajta a diktafont. Jó reggelt kívánok, mondta bele, majd visszajátszotta. A hang alig volt érthető. Sípoló, rekedt, mintha az alvilágból szólt volna.

– Elvitték a hangomat! Kelltt nekem leskelődni – gondolta, majd sírva fakadt és hazament.

Majdnem egy hébe telt, mire visszajött a hangja. A városközpontban sétálva vásárolt egyet a helyi hetilapból, majd leült egy padra. A szalagcím a következő volt:

„Elfogták a helyi csőtolvajokat!”

Líz lapozott, elolvasta a rövid cikk néhány sorát.

Amint a városvegi lakótelep lakosai már tudják, múlt vasárnapra virradó éjjel eddig ismeretlen tettesek felásták, majd eltulajdonították a József Attila és Kölcsey utca kereszteződésében lévő, nemrégiben lefektetett vízvezetékcsöveket. Emiatt két napra a J. A. utcai lakosok az augusztusi hőségben vízellátás nélkül maradtak. A rendőröknek sikerült kézre keríteniük két helyi lakost, akik bevallották a lopást...

– Vízvezetékcső. Hogyne. És az én hangomat ki vitte el? – szólalt meg a lány fennhangon.

Líz becsukta a szemét, felidézte az eseményeket, amik azon az éjjelen történtek. Összegyúrte, majd a kukába dobta az újságot.

A GYANÚSÍTOTT

Kopogtak az ajtón. Líz álmosan kászálódott ki az ágyból, a földön heverő köntöséért nyúlt, hogy magára húzza. Megyek már, kiabálta, de a csengő egyre hevesebben és vadabbul szólt. Már többször elgondolkodott azon, hogy lecsereéli. Nem szerette a hangját. Valami, a szovjet időből visszamaradt, madárhangra emlékeztető szerkezet volt, ami csak akkor működött, ha a bejáratú ajtó előtt álló szinte ráfeküdt. Most is ez történhetett.

Líz a tükörbe nézett, haja kócos volt, egyik kezével igyekezett megigazítani, hogy ne tűnjön túl csapzottnak, bár arca így is arról árulkodott, hogy csak pillanatokkal korábban ébredt.

Kinézett a kémlelőnyíláson és látta, hogy két egyenruhás férfi áll odakinn. Egyikőjük magasabb volt és barnahajú, a másik szőke. Elfordította a zárat, majd résnyire nyitotta az ajtót.

– Tessék? – szólt ki.

– Hölgyem, legyen szíves, nyissa ki az ajtót – szólt kívülről egy hang.

Líz szélesebbre tárta azt és beengedte a rendőröket.

– Miben segíthetek? – kérdezte udvariasan, közben arra gondolt, hogy talán a felső szomszéd éjszakai zenélése miatt érkeztek a fiatal emberek.

– Beljebb mehetnék? – viszonzta a kérdést a már ismerős hang. – Talán jobb lenne, ha leülünk egy kicsit beszélgetni.

A lány értetlenül nézett. Soha nem volt gondja a hatóságokkal, nem tudta mire vélni a látogatásukat. A konyha felé vette az irányt, majd helyet kínált a rendőröket.

– Kávét? – mondta és már be is kapcsolta a kávéfőző gépet. – Felébresztettek. Ne haragudjanak, de nekem szükségem van rá ilyenkor.

– Csak nyugodtan – néztek össze a fiatal emberek, majd a szőke folytatta: – Én megköszöném azt a kávét.

Líz bólintott, a tűzhely fölötti polc ajtaját szélesre nyitotta és csészéket vett elő. Mindhármójuknak töltött a fekete löttyből.

– Hölgyem... Elkérhetnék az iratait? – szólt a barna férfi.

– El, de én is szeretném, ha bemutatkoznának és elmondanák, mit akarnak.

A szőke dokumentumokat vett elő az oldaltáskájából, és átnyújtotta a lánynak. Líz figyelmesen elolvasta a neveket, bólintott és visszaadta a kért iratokat.

– Még mindig nem mondták meg, hogy mit akarnak.

– Ezzel egy kicsit várnunk kell – mondta a barna. – Ideadná, kérem, a személyi igazolványát?

A lány – nemtetszése jelenként – felhúzta szemöldökét, de mégis előkeverte táskájából az igazolványt. A szőke férfi átvette és azonnal jegyzetelni kezdett belőle.

– Maga mit csinál? – kérdezte Líz.

– Felveszem a jegyzőkönyvbe az adatait, hölgyem.

– De én erre nem adtam engedélyt és azt sem tudom, milyen jegyzőkönyvről van szó! – ezt már dühösen mondta.

- Hát, arról van szó, hogy ön...
- Hallgass már el, te idióta! – sziszegte a fogai között a barna, majd kikapta társa kezéből az iratot. – Kedves Elizabet, mióta él ön ebben a lakásban? – folytatta.
- Úgy hat-hét éve – válaszolta.
- Egyedül? – folytatta a faggatózást a rendőr.
- Most igen.
- Ki élt itt önnel azelőtt?
- A volt barátom... – válaszolta.
- És ő hol tartózkodik jelenleg?
- Fogalmam sincs – Líz egyre idegesebb lett, látta, ahogyan a szőke férfi minden szavát lejegyzzi, és ismét kérdőre vonta őket. – Mondják már meg, mit akarnak?
- Előbb, kérem, ön válaszoljon az én kérdéseimre, különben a kolléga beírja a jegyzőkönyvbe, hogy nem volt hajlandó együttműködni. Remélem, azt ön sem szeretné, ha a kihallgatást a rendőrörsön kellene továbbfolytatni.
- Líznek nem tetszett ez a hangnem, de a gondolat, hogy a rendőrségre kelljen mennie, még inkább taszította. Kortyolt egyet a kávéjából és rágyújtott egy cigarettára.
- Rendben, akkor folytassuk. Mikor költözött el az exe?
- Úgy négy-öt hónapja.
- Mi volt az indok?
- Nem jöttünk ki jól.
- Közös gyerekek van?
- Még csak az hiányozna!
- Nem szereti a gyerekeket?
- Dehogynem, csak...
- Mi csak? Szereti őket vagy nem?
- Hogyne szeretném!
- Nem lenne rá képes, hogy megölje?
- Kit? Az exemet?
- Vagy a gyermekét...
- Egyikre sem.
- Kérem, mutassa meg a hasát.
- Hogy mit?
- Jól hallotta, a hasát.
- Az meg miért szükséges?

– Hogy megbizonyosodjunk róla, hogy nem szült.

– Maga teljesen hülye? Már hogyan tudná eldönteni valakiről, hogy szült-e, abból, hogy megnézi a hasát?! Nekem ebből elegendem van! Vagy elmondja, mit akarnak, vagy húzzanak el innen a francba!

– Ne olyan hevesen, Elizabet! A szomszédjai jelentették, hogy ön terhes volt.

– Sosem voltam terhes!

– Hallott róla, hogy egy halott csecsemőt találtak a szemétdombon?

– Csak nem engem gyanúsítanak? És igen, hallottam róla.

– De, hölgyem, ön az első számú gyanúsított. Több szemtanúnk is van arra, hogy ön terhes volt. A szomszédok jelentették.

Líz gondolkodóba esett. Nem is ismeri a szomszédjait, pedig évek óta itt él. Annyit tud, hogy csupa vén egyedülálló asszony lakik a lépcsőházban, meg a fenti férfi, aki éjjelente diszkót rendez.

– Az lehetetlen. Menjenek csak be a munkahelyemre és kérdezzék meg a kollégáimat. Sosem volt gyermekem!

– Főnök, ne haragudjon, hogy közbeszólok, de itt az áll, hogy a gyanúsítottnak több gyermeke is van...

– Biztos, hogy nincs gyereke? – tette fel a kérdést a barna.

– Nincs! – válaszolta dühösen Líz.

A szőke férfi a kezében forgatta a személyigazolványt. Majd megszólalt:

– Hölgyem, ide adná a laccímkarttyáját is?

Líz a pénztárcájába nyúlt, kivette és átadta a papírt. A szőke férfi nézegette, majd a barna felé fordult.

– Főnök, azt hiszem, tévedtünk. Ez nem az ötvennégyes ház...

– Nem bizony! – vágta rá a lány. – Ez az ötvenes.

A két férfi egymásra nézett, majd lesütötték a szemüket. A szőke felkortyolta a maradék kávéját, felállt, majd minden papírt a táskájába gyűrt.

– Elnézést kérünk a zavarásért – habogta a barna. – Rossz házban koptattunk... Még egyszer bocsánat.

– Látja, ha azonnal elmondja, mit akarnak, nem raboljuk egymás idejét.

Líz udvariasan kísérté ki a vendégeket, majd kulcsra zárta az ajtót. Az erkélyre ment és onnan figyelte az eseményeket.

A két rendőrtiszt a másik házba ment, majd néhány perc múlva egy fiatal nőt kísértek ki, megbilincselve. Egy harmadik rendőr az autóban ülve várta őket.

– Ez a napom is el lett baszva – mondta Líz, majd cigarettára gyűjtött.

Az első slukk után éles fájdalmat érzett, majd megmozdult valami a hasában.

SZÁZHATVANNÁL LASSÍTUNK

Délután fél öt és ilyenkor, ősz végén már korán sötétedik.

Líz fel-alá járkált a szobában, lábnyomai szinte kivehetőek voltak a szőnyeg szálaiban. Egyre gyakrabban simogatta meg Gedeon hátát, aki ügyet sem vetett rá. Teljesen jól elvult újdonsült barátaival és a konyak társaságában.

Az asztal roskadásig meg volt rakva. Előételnek salátát és hideg húsokat szolgáltak fel, majd a tyúkhúsleves következett. Líz keveset szedett tányérjába, mire a házigazda meg is jegyezte, hogy miért nem vesz többet. A lány nem vallhatta be, hogy nincs oda a húslevesért, sőt, semmilyen levest nem igazán kedvel. Eleget evett belőle gyerekkorában, amikor a szülei mást sem tudtak az asztalra tenni, csak vízben úszkáló krumplit, néha sárgarépával vegyítve.

Az ég alja vörösben úszott. A késő őszi látvány, a sárguló falevelek egészen meghitté varázsolták volna az utat. Líz aggódott, nem szeret sötétben vezetni, bár nem magától félt, inkább az eszement sofőröktől. Volt már rá példa, amikor az úton jobbról előzte meg egy jármű, alig érkezett kikerülni őt. Nem szívesen gondolt erre az esetre, mert utána félre kellett állnia és három szál cigarettájába került, ameddig megnyugodott. Gedeon pedig csak itta és itta az alkoholt a széles szájú üvegpohárból. A lány szeretett volna leülni közéjük, magának is tölteni az italból, hogy keresztbe tett lábbal várja, ki viszi majd haza. Erre sosem volt még példa. Talán azért, mert sohasem itta le magát annyira, hogy ez megtörténjen, talán azért, mert ha mégis, mindig egyedül volt. Senki sohasem láthatta őt részegen, férje miatt tartania kellett magát, hiszen mit szóltak volna ahhoz, hogy egy nő iszik. Mások. Mindig csak ez számít, hogy ki, mikor és mit gondol róla, róluk. Sosem tudhatták, melyik kolléga a rosszakaró, hiszen az emberek már csak ilyenek. Ha valakinek egy kissé jobban megy a szekér, előnti őket a sárga irigység. Mert az emberek már csak ilyenek. Meg olyanok is, hogy ott tesznek keresztbe, ahol tudnak. Kibeszélik a hátuk mögött, felnagyítanak bizonyos problémákat, aztán végül hozzá is tesznek a történethez. Líz szomszédjánál, István bácsinál is úgy volt. Tüdőgyulladásra kapott szegény, amikor meg kivitték a temetőbe, a nép azt pletykálta, hogy tüdőrákos lett, az vitte el, pedig ez nem volt igaz. Mégsem akadt senki, aki lecsitította volna őket, vagy megcáfolja, hogy az nem is úgy történt. Nem. Mindenki egyetértően bólogatott, akadt, aki azt is mondta, hogy kevesebbet kellett volna innia, pedig István bácsi szájában sohasem fordult meg az alkohol. Líz pontosan emlékezett erre,

hiszen ő is ott volt a menetben. Próbált volna tenni ellene, de a vénasszonyok állandóan lehurrogták. Némelyik még rá is kiabált, hogy hallgasson, mert ő, bizony, tudja, mi hogy történt, mert hozzá járt az öreg pálinkáért. Líz hiába magyarázta, hogy azt a vendégeinek vette, az asszonysereg szája erősebb volt tőle.

Gedeon felállt a székről és kinézett az ablakon. Újdonsült barátai pedig csak egyre emelték a poharat.

– Még ezt igyuk meg az útra! – állt fel a férfi. Líz igazából a nevét sem tudta, de nem is nagyon érdekelte. Csak a pillanatra várt, amikor beindíthatja az autót és elhagyják végre a várost.

– De aztán tényleg induljunk már – kérte. – Időközben teljesen beborult az ég. Esni fog.

Gedeon bólintott, töltött még egy kört a konyakból.

A férfi és a barátnője nehezen szálltak be az autóba. Maradtak volna még, de érezték, hogy Líz türelmének igencsak a végét járják. Kétórás út állt előttük, teljes sötétségben és zuhogó esőben.

Errefelé nem szokás kivilágítani a közutakat. Még a belvárosban is hiányoznak a villanykörtek az oszlopokon álló lámpákból. A kerékpárosok sem vesznek fel este fényviszaverő mellényt, hiszen az itt nem divat, de a xenonos reflektorokkal vezetni teljesen természetes.

– Messze vagyunk még? – kérdezte idegesítő hangon a hátsó ülésről a férfi.

– Nem egészen tíz perce indultunk el – szólt vissza Líz, – még legalább másfél óra van az útból.

– Kurva jó – jegyezte meg az szemrehányóan.

Líz összeszorította a fogait. Nem akart senkit sem megbántani, pedig ott volt a nyelve hegyén, hogy a ti hibátok, hogy nem indultunk el időben.

– Jó sötét van. Errefelé nem tanítják a sofőröket meg arra, hogy nem megyünk a szembeforgalommal reflektorfénynel? És ezek a biciklisek? Hogy képzelik, hogy mellény nélkül cikáznak az úton keresztbe? Nézzétek már, ezek barmok, komolyan mondom, barmok! Minek megy az út szélén? Nincs járda? – okoskodott a férfi, de Líz próbálta szelektálni, amit mond, bármennyire is idegesítette.

Az eső egyre sűrűbben esett. A lány alig látta, mi van előtte az úton. Nem volt elég, hogy a látási viszonyok egyre rosszabbodtak, de az autó üvegének belső fala is bepárasodott az ittas utasok lélegzetétől. Az úton egy traktor haladt előttük, csigalassúsággal, bár Líz sem éppen a leggyorsabban ment. Indexelt, kicsit gyorsított és kikerülte a járművet. Hátulról sikoltás hallatszott.

- Mi a baj? – kérdezte megrémülve.
 - Lehet, hogy a legközelebbi autót ne kerüljük ki? Vagy legalábbis ilyen gyorsan? Halálra rémültem! – nyafogott az eddig csendben ülő nő.
 - Lehet, de akkor mondjuk holnap reggelre leszünk otthon. Amúgy is csak hatvannal mentem, mit rettegsz? – kérdezte.
- A szipogó nő elhallgatott. Helyette a párja kezdett el beszélni.
- Messze vagyunk még?
 - Igen – válaszolta Líz teljesen kimérten.
 - Pedig már jó régen megyünk – csattant fel a férfi.
 - Egészen huszonzét perce – vágta rá halkán, miután ránézett az órára,
- Ha időben elindulunk, már otthon lennénk – folytatta.
- Senki sem tudta kiszámolni, hogy mikor sötétedik, meg ki a fene gondolt arra, hogy esni fog.
 - De, és én. – Líz feljebb tekerte a rádió hangerejét, hogy elnyomja vele a zsörtölődők hangját. Gedeonra nézett, aki megvonta a vállát és csak annyit mondott:

– Tényleg nem látni az útból semmit.

Líz erősen hunyta le a szemét egy pillanatra, hogy visszafojtsa a sírást. Legszívesebben tombolt volna, de nem tehetette, mert mi van, ha Gedeon, vagy azok ott hátul megszólják. Kisimította arcát, felvette a félig mosolygós ábrázatot és beletaposott a gázba. Még hallotta hátulról, hogy a nő sikoltozik, és ahogyan a férfi megpróbálja megnyugtatni, Gedeon is szólt valamit, de ő ügyet sem vetett rá. A hangok egyre tompábbak lettek, míg végül teljesen megszűntek. A vihar erősen rázta az útmenti fákat, az autók fényszórói pedig élesebben világítottak, mint valaha.